

ják minden, a háborút megelőző lelkiállapoton és amikor a visszafelé út már járhatatlanná válik, beletaszítják őket a gödörbe. Szinte észrevétlenül, lassan viszik a világot a háborúba és ezért kell őket még az út egelején megállítani. Munkánkhoz türelem, kitartás és szenvedély kell és az a meggyőződés, hogy az ember eredendően jó és méltóbb sírhelyet érdemel, mint a gázkamra, a bombatölcsér, vagy egy beomlott pince.

Aki ma a békét védi, az nemcsak az emberi tisztességet, de az életét is védelmezi.

DÉRY TIBOR

A TÁJ HÁROM ARCA

*Kendőjéből kibontja tagjait
a táj s mint szűz, halványan lép elém,
megrezzenti szempilla-gallyait
s a reggelt hozza nedves tenyerén.*

*Az álmodó folyó partjára ül ;
mosolygó, képpel fölébreszti azt.
A vízbe lassan övig lemerül
s lubickol míg az éj rá nem riaszt.*

*Szurokfényű hajába harmatos
testét talpig befonja, mint a báb
s reggelig álmodik csodálatos
álmot s holnap ragyogva száll tovább.*

ZOMBORI IMRE

ZÁPOR

*Most millió fonállal egybeölt
a szorgos zápor földet és eget,
vastag felhőket füstölög a föld
s az ég esővásznaikat tereget.*

*Mint ázott puli szaladna a táj
meleg vacokba lenyalni magát ;
tengert játszik a guggoló lapály ;
ijesztgeti a kis vadalmazfát.*

*Vizes kalap alól meresztgeti
egy vedlett ház rövidlátó szemét ;
a kémény kék tömjénét lengeti,
a csipős füstöt, hadd sírjon az ég!*

*Kerekedik a gazda képe : nő
vetése ; millió bátor kalász
most talpraáll ; telten búvik elő
a kóbor nap és ránevet a ház.*

ZOMBORI IMRE